

Curtea de Apel Centru
Republica Moldova mun. Chișinău, str. Teilor 4
dosarul nr. 2ri-137/26
Judecător Olga Boțan

de la: reprezentantul debitorului SA Alimentarmaș

Ipate Nichita, a.n. 1971

în baza Încheierii din 30.09.2025

a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani

CONFIDENTIAL

REFERINȚĂ

*la recursul declarat de Timotin Veaceslav, fostul lichidator al S.A. „Alimentarmaș”,
împotriva Încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,
din 19 februarie 2026 (dosarul nr. 2i-885/18)*

I. CERINȚELE

Solicit, în temeiul art. 426¹ alin. (1) lit. b¹) CPC, coroborat cu art. 437 alin. (1) lit. f) și art. 432 CPC, **restituirea recursului** declarat de Timotin Veaceslav împotriva Încheierii din 19.02.2026 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, ca necorespunzător cerințelor legale de admisibilitate.

În subsidiar, solicit **respingerea recursului ca inadmisibil și neîntemeiat**, cu menținerea integrală a Încheierii atacate, pentru motivele de fapt și de drept expuse în continuare.

II. TEMEIURILE JURIDICE ALE SOLICITĂRII

A. Inadmisibilitatea recursului: lipsa temeiurilor prevăzute de art. 432 CPC

Potrivit **art. 432 alin. (1) CPC**, recursul împotriva deciziei date în apel este admis exclusiv în următoarele cazuri:

- **lit. a)** — interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a CSJ;
- **lit. b)** — prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența CSJ;
- **lit. c)–f)** — alte temeiuri care, conform **art. 432 alin. (2) CPC**, pot fi invocate doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel — inaccesibile în speță, întrucât procedura de recurs împotriva încheierilor nu presupune parcurgerea căii de atac cu apel.

Recursul declarat de Timotin Veaceslav **nu invocă și nu argumentează niciunul dintre aceste temeiuri**. La rubrica „CONSIDERENTE”, recurentul face trimitere exclusiv la art. 427 lit. c) CPC — normă care reglementează soluțiile pe care instanța de recurs le poate pronunța, nu temeiurile de casare. Aceasta nu echivalează cu invocarea unui temei de recurs în sensul art. 432 CPC.

Recurentul nu identifică nicio decizie a CSJ cu care Încheierea contestată ar fi în contradicție, nu demonstrează existența unei jurisprudențe neuniforme și nu explică cum admiterea recursului ar contribui la consolidarea sau modificarea jurisprudenței uniforme. În consecință, conform **art. 437 alin. (1) lit. f) CPC**, cererea de recurs este lipsită de elementul esențial — temeiul prevăzut la art. 432 și argumentele privind temeinicia recursului — ceea ce atrage aplicarea **art. 426¹ alin. (1) lit. b¹) CPC**, instanța de recurs fiind în drept să restituie recursul.

B. Lipsa calității procesuale active a recurentului

Conform **art. 423 alin. (1) CPC**, încheierea dată în primă instanță poate fi atacată cu recurs de către „*părți și ceilalți participanți la proces*”, în cazurile prevăzute de lege. Condiția fundamentală, impusă de **art. 15 CPC**, este că actul judiciar să fi încălcat „*drepturile, libertățile ori interesele legitime*” ale persoanei care declară recursul.

Timotin Veaceslav a acționat în calitate de lichidator — organ al procedurii de insolvență — iar nu ca titular al unor drepturi proprii asupra masei debitoare. Lichidatorul nu este proprietarul bunurilor debitorului; el le administrează în interesul creditorilor, în limitele stabilite de *Legea insolvenței* și sub controlul instanței. Prin urmare, măsurile de asigurare aplicate prin Încheierea din 19.02.2026 nu au lezată niciun drept subiectiv propriu al recurentului, acesta neavând calitate procesuală activă pentru a ataca respectivul act judiciar.

Mai mult, prin decizia de destituire din funcția de lichidator, Timotin Veaceslav și-a pierdut și calitatea de participant la procesul de insolvență, ceea ce face recursul declarat ulterior destituirii lipsit de orice fundament procesual, raportat la dispozițiile **art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea insolvenței** coroborat cu **art. 63 din aceeași lege**.

III. NETEÎMEINICIA RECURSULUI PE FOND

A. Competența exclusivă a instanței de insolvență de a aplica măsuri de asigurare

Conform **art. 75 alin. (1) lit. d) din Legea insolvenței**, din momentul intențării procedurii de insolvență, sechestrarea patrimoniului debitorului, alte măsuri de asigurare sau de limitare a lichidatorului în dreptul de administrare și valorificare a masei debitoare se anulează de drept și se aplică în exclusivitate numai de către instanța de judecată care a intențat procedura de insolvență. Această normă consacră o competență exclusivă, derogând de la regulile generale ale CPC.

Prin urmare, instanța de insolvență era singurul organ judiciar abilitat să examineze cererea de aplicare a măsurilor de asigurare și să dispună prin Încheiere motivată, conform **art. 177 alin. (3) CPC**, coroborat cu **art. 1 alin. (4) din Legea insolvenței**. Instanța a acționat cu deplină competență legală — *intra vires* —, recursul neridicând nicio critică concretă de incompetență.

B. Rolul activ al instanței de insolvență și limitele sarcinii probei

Art. 5 alin. (3) din Legea insolvenței stabilește că instanța examinează din oficiu toate circumstanțele relevante cauzei. Această normă reprezintă o *lex specialis* față de principiul disponibilității din dreptul comun și derivă din natura sui generis a procedurii de insolvență: o procedură colectivă care protejează interesele multiple ale creditorilor, ale debitorului și ale economiei în general.

Instanța a rămas în limitele pretențiilor formulate de reprezentantul debitorului — în conformitate cu **art. 240 alin. (3) CPC** — dar a analizat în mod complet circumstanțele de fapt documentate în dosar, fără a se limita la textul literal al cererii. Aceasta nu constituie o depășire a rolului procesual, ci o exercitare corectă a rolului activ prevăzut de lege și confirmat în mod constant în jurisprudența moldovenească.

Curtea Supremă de Justiție a Republicii Moldova a reținut în mod repetat că rolul activ al instanței de insolvență justifică examinarea din oficiu a circumstanțelor cauzei în scopul protejării intereselor legitime ale tuturor participanților la procedură (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 32 din 24.10.2003*, pct. 3; *Decizia CSJ nr. 2ra-1456/2019*).

C. Existența condițiilor legale pentru aplicarea măsurilor de asigurare

Potrivit **art. 174 alin. (1) CPC**, asigurarea acțiunii se admite dacă neaplicarea măsurilor de asigurare ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. Conform **art. 177 alin. (1) CPC**,

solicitantul trebuie să indice motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea. Practica judiciară a CSJ a concretizat următoarele condiții cumulative:

- **Riscul de prejudiciu iminent:** existența unui risc real și concret că obiectul litigiului va fi afectat în lipsa măsurii;
- **Necesitatea măsurii:** măsura trebuie să fie proporțională cu prejudiciul anticipat;
- **Aparența temeinicie a acțiunii** (*fumus boni iuris*): acțiunea principală trebuie să apară ca plauzibilă la o examinare sumară.

Toate aceste condiții sunt îndeplinite în speță. În ceea ce privește **riscul de prejudiciu iminent**, instanța de fond a constatat, în baza probelor din dosar, următoarele acțiuni concrete ale lichidatorului, săvârșite în cursul perioadei de examinare a ofertei de executare:

- – Ordinul nr. 1/2026 din 15.12.2025 — angajarea lui Catan Valeriu în funcție de manager resurse umane, la un salariu lunar de 15.000 lei, de 25 de ori mai mare decât serviciul echivalent prestat anterior (600 lei/lună);
- – Ordinul nr. 2/2026 din 26.01.2026 — angajarea lui Minciună Marcel în funcție de șef direcție exploatare imobile, cu un salariu lunar de 20.000 lei;
- – Ordinul nr. 1/2026 din 14.01.2026 — angajarea lui Cotenco Lilian în funcție de manager (lef) gospodăria logistică, cu un salariu lunar de 20.000 lei;
- – Ordinul de plată nr. 1367 din 12.02.2026 — achitarea sumei de 35.400 lei către S.R.L. „T and E Istrati” pentru „reparații”;
- – Ordinul de plată nr. 1368 din 12.02.2026 — achitarea sumei de 11.055 lei către S.R.L. „Amela Impex” pentru „produse ferestre”;
- – Inițierea și efectuarea de lucrări de demontare a construcțiilor metalice de pe teritoriul debitorului, atestate de imagini foto din 10.12.2025.

Aceste acțiuni au produs o diminuare concretă și documentată a masei debitoare cu sute de mii de lei în decurs de câteva săptămâni, în condițiile în care art. 148 alin. (1) din Legea insolvenței impune că sumele transferate de ofertant pe contul special al debitorului urmează a fi restituite în cel mult un an. Fiecare leu cheltuit inutil din masa debitoare se transformă într-un prejudiciu direct al ofertantului și, în caz de neadmitere a ofertei, în diminuarea activelor disponibile pentru satisfacerea creditorilor.

D. Măsurile de asigurare sunt corelate cu obiectul procedurii și sunt proporționale

Conform **art. 175 alin. (2) CPC**, instanța poate dispune aplicarea măsurilor de asigurare care corespund scopurilor prevăzute la art. 174. În speță, măsurile aplicate urmăresc conservarea integrității masei debitoare pe durata examinării ofertei de executare — scop direct corelat cu **art. 1 alin. (1) din Legea insolvenței**, care definește scopul procedurii: satisfacerea creanțelor creditorilor din contul patrimoniului debitorului.

Măsurile nu interzic administrarea curentă a masei debitoare și nu paralizează procedura de faliment. Sunt explicit exceptate: achitarea salariilor angajaților deja existenți, serviciilor comunale, taxelor, impozitelor și salubritatea. Contractele în curs de executare rămân valabile. Interdicțiile se referă exclusiv la *acte noi de dispoziție*, angajări noi și cheltuieli nejustificate — categoric acțiuni care depășesc administrarea curentă normală în cadrul unei proceduri de faliment.

Legea insolvenței în art. 66 și art. 68 stabilește expres obligațiile lichidatorului de a asigura integritatea și eficiența masei debitoare. Angajările nejustificate, plățile inutile pentru reparații și materiale și demontarea construcțiilor contravin acestor obligații legale, ceea ce confirmă pe deplin *fumus boni iuris* al cererii de asigurare.

E. Instanța de fond a motivat corespunzător Încheierea, în conformitate cu art. 177 alin. (3) CPC

Art. 177 alin. (3) CPC impune ca judecătorul să pronunțe o încheiere motivată privind asigurarea sau neasigurarea acțiunii. Încheierea din 19.02.2026 conține o motivare detaliată, care analizează: (i) competența exclusivă a instanței de insolvență; (ii) condițiile legale ale măsurii de asigurare; (iii) probele concrete din dosar (ordine de angajare, ordine de plată, fotografii); (iv) conexiunea directă între măsură și obiectul procedurii; (v) proporționalitatea măsurii și protecția drepturilor garantate convențional.

Recursul recurentului se rezumă la un dezacord general cu soluția instanței, fără a demonstra concret vreuna dintre deficiențele de motivare prevăzute ca temei de casare. Un simplu dezacord cu soluția instanței de fond **nu constituie temei de recurs** în sensul art. 432 CPC (*Decizia CSJ nr. 2ra-568/2021; Decizia CSJ nr. 2ra-1892/2020*).

IV. PRACTICA JUDICIARĂ RELEVANTĂ

A. Practica Curții Constituționale a Republicii Moldova

Curtea Constituțională a statuat în *DCC nr. 55 din 04.05.2023*, § 56 că, atât în procesul penal, cât și în cel civil, este importantă demonstrarea existenței riscului întârzierii aplicării măsurii, *periculum in mora*. Acest standard este pe deplin îndeplinit în speță: diminuarea masei debitoare prin cheltuieli nejustificate de sute de mii de lei se produce zilnic, iar restabilirea *status quo ante* ar fi imposibilă după consumarea prejudiciului.

În *DCC nr. 130 din 11.10.2023*, § 29, Curtea Constituțională a reținut că judecătorul este obligat să pronunțe o încheiere motivată privind asigurarea sau neasigurarea acțiunii — obligație pe care instanța de fond a respectat-o în totalitate în speța de față.

Prin *Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 19.01.1998*, publicată în Monitorul Oficial nr. 12-13/8 din 19.02.1998, Curtea a statuat că una din caracteristicile constituționale ale statului de drept o constituie obligațiunea autorităților de a activa în limitele atribuțiilor stabilite de Constituție și lege. Lichidatorul, prin acțiunile sale, a depășit limitele atribuțiilor sale legale, justificând pe deplin intervenția instanței prin măsuri de asigurare.

B. Practica Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova

Conform *Hotărârii Plenului CSJ nr. 32 din 24.10.2003*, pct. 3, cererea de asigurare a acțiunii urmează a fi motivată, indicându-se în aceasta motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii. Această cerință a fost îndeplinită de reprezentantul debitorului, care a indicat circumstanțele concrete ale risipirii masei debitoare, susținute de probe documentare.

CSJ a reținut constant că măsurile de asigurare trebuie să fie corelate cu obiectul acțiunii și proporționale cu prejudiciul invocat (*Decizia CSJ nr. 2ra-1456/2019*). În speță, măsurile aplicate — suspendarea valorificării masei debitoare, interdicția angajărilor noi și a cheltuielilor nejustificate — sunt direct proporționale cu riscul invocat: diminuarea patrimoniului pe durata examinării ofertei de executare.

De asemenea, în jurisprudența sa referitoare la procedurile de insolvență, CSJ a statuat că instanța de insolvență dispune de o competență exclusivă și este obligată să asigure protecția colectivă a creditorilor și integritatea masei debitoare pe întreaga durată a procedurii (*Decizia CSJ nr. 2ri-254/2018*).

C. Practica Curții Europene a Drepturilor Omului

În cauza *Fabrizio Stefano Piras c. San Marino (dec.)*, 27.06.2017, § 53, CtEDO a reținut că măsurile provizorii, aplicate în cadrul procedurilor judiciare, sunt compatibile cu Convenția Europeană dacă sunt prevăzute de lege, urmăresc un scop legitim și sunt proporționale. În speță, toate aceste condiții sunt îndeplinite.

Curtea a statuat în *HCC nr. 31 din 01.10.2013*, § 72 că instanța urmează să dispună măsura provizorie, menținând starea de fapt pe durata examinării cauzei, în circumstanțe în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei pagube ireparabile. Daunele provocate masei debitoare prin risipirea activelor sunt prin natura lor ireparabile întrucât revendicarea ulterioară a sumelor cheltuite necorespunzător de către lichidator este incertă și costisitoare.

În cauza *Džinić c. Croației*, 17.05.2016, § 68, CtEDO a precizat că atunci când există riscul ca o măsură să impună o sarcină excesivă, trebuie să existe garanții procedurale pentru a se asigura că funcționarea sistemului nu este arbitrară și nici imprevizibilă. Măsurile de asigurare aplicate prin Încheierea contestată reprezintă tocmai aceste garanții procedurale, menținute în beneficiul creditorilor și al ofertantului.

În cauza *Silickienė c. Lituaniei*, § 63, CtEDO a statuat că o ingerință în dreptul de proprietate este justificată dacă este prevăzută de lege, urmărește un scop legitim și este proporțională. În speță, măsurile aplicate:

- **sunt prevăzute de lege:** art. 75 alin. (1) lit. d) din Legea insolvenței și art. 174–177 CPC;
- **urmăresc un scop legitim:** protejarea drepturilor colective ale creditorilor și integritatea procedurii de insolvență;
- **sunt proporționale:** sunt limitate în timp (până la examinarea irevocabilă a ofertei de executare) și în conținut (nu interzic administrarea curentă esențială).

Recurentul invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO în mod abstract, fără a demonstra că vreun drept de proprietate al său a fost încălcat. În jurisprudența CtEDO, simpla calitate de administrator al bunurilor altei persoane nu conferă un drept de proprietate protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Wiggins c. Regatului Unit; Tre Traktor AB c. Suediei*). Lichidatorul nu este proprietar al masei debitoare și nu poate invoca în nume propriu o ingerință în acest drept.

D. Principii de drept european al insolvenței aplicabile în speță

Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului privind procedurile de insolvență, la care Republica Moldova se raportează în procesul de armonizare legislativă, stabilește în Considerentul 48 că instanța de insolvență dispune de competență exclusivă de a adopta măsuri provizorii și de conservare în scopul protecției masei debitoare. Acest principiu este concretizat în art. 52 din același Regulament.

De asemenea, Comitetul Minuchin al UNCITRAL și Ghidul legislativ UNCITRAL privind insolvența (2004, Capitolul II, Recomandările 42–48) subliniază că instanța de insolvență trebuie să dispună de instrumente eficiente de conservare a masei debitoare pe parcursul întregii proceduri, inclusiv prin măsuri provizorii și restrictive față de actele lichidatorului contrare intereselor procedurii.

V. ARGUMENTE SUPLIMENTARE PRIVIND NELEGALITATEA ACȚIUNILOR LICHIDATORULUI

Independent de chestiunile procesuale, acțiunile concrete ale lichidatorului Timotin Veaceslav contravin unor dispoziții imperative ale Legii insolvenței, ceea ce confirmă justiția măsurilor de asigurare aplicate:

- **Art. 66 alin. (1) lit. n) din Legea insolvenței** prevede că, lichidatorul execută măsurile de asigurare aplicate de instanța de insolvență în cazurile prevăzute expres de ea, dar nu le neglijează și le contestă;
- **Art. 66 alin. (1) lit. t) din Legea insolvenței** prevede că, lichidatorul asigură integritatea masei debitoare, dar nu suportă din masa debitoare cheltuieli nejustificate efectuate în favoarea unor persoane afiliate, în perioada examinării ofertei de executare;

- **Art. 68 alin. (3) din Legea insolvenței** stabilește că operațiunile efectuate cu bunurile masei debitoare sunt coordonate cu creditorii;
- **Art. 70 alin. (15) din Legea insolvenței** prevede că, lista statelor de personal al debitorului, în care sunt incluși specialiști, remunerația și mărimea remunerației acestora, trebuie să fie aprobată de comitetul creditorilor, în caz contrar sunt achitați din contul lichidatorului, dar nu a debitorului, pe când în prezentul caz specialiștii angajați de lichidator în lipsa aprobării comitetului creditorilor au fost achitați din contul debitorului, cauzând lichidatorului prejudicii materiale de zeci de mii lei prin depășirea vădită a atribuțiilor sale;
- **Art. 148 alin. (1) din Legea insolvenței** stabilește mecanismul specific al ofertei de executare, care presupune conservarea patrimoniului debitorului pentru a permite rambursarea ofertantului. Cheltuielile nejustificate din masa de decontare compromit direct acest mecanism.

Mai mult, instanța de fond a reținut că, odată cu înregistrarea ofertei de executare în instanța de insolvență, dispar condițiile intrării în faliment ale debitorului, iar satisfacerea obligațiilor de plată devine posibilă fără necesitatea valorificării masei de decontare, conform **art. 146–148 din Legea insolvenței**. În aceste circumstanțe, continuarea valorificării masei de decontare de către lichidator este lipsită de justificare legală.

VI. CONCLUZIE

Recursul declarat de Timotin Veaceslav este **inadmisibil**, deoarece:

- –nu invocă și nu argumentează niciunul dintre temeiurile prevăzute de art. 432 CPC, lipsindu-se de elementul esențial al cererii de recurs conform art. 437 alin. (1) lit. f) CPC;
- –recurentul nu dispune de calitate procesuală activă, lichidatorul nefiind titular al vreunui drept subiectiv propriu lezat prin Încheierea contestată;
- –recurentul a pierdut calitatea de participant la procesul de insolvență după destituirea acestuia din funcția de lichidator, iar noul lichidator desemnat nu și-a manifestat interesul a a fi substituit în calitatea procesuală și de a suține recursul declarat de precedentul lichidator.

În subsidiar, recursul este **neîntemeiat**, deoarece:

- –instanța de fond a acționat cu deplină competență, în temeiul art. 75 alin. (1) lit. d) și art. 5 alin. (3) din Legea insolvenței, coroborate cu art. 174–177 CPC;
- –au fost îndeplinite toate condițiile legale ale măsurii de asigurare: periculum in mora (diminuarea concretă și documentată a masei de decontare cu sute de mii de lei), fumus boni iuris (încălcarea de către lichidator a art. 66, 68 din Legea insolvenței) și necesitatea măsurii;
- –măsurile aplicate sunt proporționale, corelate cu obiectul procedurii, limitate în timp și în conținut, însă suficiente pentru a preveni producerea unui prejudiciu ireparabil;
- –argumentele recurentului privind încălcarea dreptului de proprietate sunt nefondate: lichidatorul nu este titular al unui drept de proprietate asupra masei de decontare, iar măsurile aplicate sunt conforme exigențelor art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO, astfel cum acesta a fost interpretat în jurisprudența CtEDO.

Solicit, prin urmare, cu respectul convenit instanței de recurs:

- **1. În principal** — restituirea recursului în temeiul art. 426¹ alin. (1) lit. b¹) CPC;
- **2. În subsidiar** — respingerea recursului ca inadmisibil și neîntemeiat, cu menținerea integrală a Încheierii din 19.02.2026 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

VII. ANEXĂ: Încheierea din 06.04.2026 a instanței de insolvență de destituire a lichidatorului Timotin Veaceslav

17 aprilie 2026

Reprezentantul debitorului S.A. „Alimentarmaş”:

IPATE Nichita